

lykkedes nu i den allerførste Tid gennem nogle Udtalelser fra den høitærede Conseilspræsidents Side at faae en mere samlet Fremstilling af, hvad det nu egentlig er, Regjeringen fører i sit Skjold, og vi maa vistnok være ham i høi Grad taknemlige for disse Udtalelser. Jeg sigter herved, som ærede Herrer vist kunne forstaa, til den samlede Udtalelse, som Conseilspræsidenten fremsatte i det andet Thing ved Finantslovens første Behandling der, en Udtalelse, som indeholdt den, om jeg saa tør sige, store politiske Krigserklæring, og vi have nu her ved hans Udtalelser igaar faaet disse Udtalelser og dette Program yderligere supplerede. Naar ærede Herrer nemlig have villet lægge Mærke til, hvad det er, som den høitærede Conseilspræsident har udtalt her som Gjør paa vore Indstillinger, ville de deri kunne finde i enkelte Hovedtræk, hvad der ligeoverfor disse Spørgsmaal er Regjeringens Program. Jeg skal dog ikke inlade mig paa en Kritik af den Form, hvori den ærede Conseilspræsident henvendte enkelte Ytringer til Mørtallet, saameget mindre som jeg igaar fik Leilighed til inden Mødets Slutning at afvise de fremsatte Insinuationer som savnende enhver Berettigelse. Der er et gammelt Ord, som siger: „Som man raaber i Elogen, faar man Svær“, og det kunde jo ligge nær at svare i Overensstemmelse hermed paa de Belysninger, som ere rettede imod Mørtallet, om, at det ikke alvorligt har ment sine Forslag og andet Mere, hvad der ogsaa tilbørlig er blevet antydet her idag; vi maatte med samme Ret kunne sige om vore Modstandere, at den Patriotisme, som de saa stærkt have paaberaabt sig, faar en egen Belysning, den finder sammen, naar der tales om en Formue- og Indkomstskat. Men, som sagt, jeg vil ikke komme ind paa hele denne Argumentationsmaade, jeg anser det for at være — jeg ser ikke rettere — Smaapolitik, som jeg ialtsald ikke vil følge. Den ærede Conseilspræsident fremskillede nu imidlertid disse Hovedtræk af sin Opfattelse af de Fordringer, som fra vor Side ere fremskillede, og han forklarede da igaar med tydelige Ord, hvorledes hans Finantspolitik for det Første er beskaffen. Det har staaet noget uklart, hvorledes han bestemte havde tænkt sig de Penge tilveiebragte, som Regjeringen har forlangt til de overordentlige Bevillinger til Forsvarsvesenet. Hvis jeg ikke har misforstaaet den ærede Conseilspræsident, er Regjeringens Tanke den, at det i Løbet af de første to Aar vil være med Bepær, at Pengene kunne tilveiebringes, idet det kun vil kunne ske ved Forbrug af Kassebeholdningen, som altsaa foreløbig bliver at anvende, men fra 1877 af og i de øvrige 5 Aar, der ere tilbage af den 7aarige Byggeperiode, var det hans Mening, at det, der spares ved, at Udfrøgene paa den udenlandske Statsgjæld ophørte — dette Bøsel kan anslaaes til 20 Millioner Kroner — skulde bruges til de Arbejder, som her ere bragte i Forslag. Dette er

ikke tidligere kommet saa klart og bestemt frem, som det kom igaar, og jeg vil derfor slaa dette fast som Regjeringens virkelige, bestemte Mening. Jeg skal slet ikke komme ind paa, hvorvidt denne Rækkelse med de 20 Millioner er rigtig; jeg tror, at Bøsel kan anslaaes lidt høiere, men dette har naturligvis ligeoverfor denne Betragtning Intet at betyde. Det er altsaa den høitærede Finantsministers Mening, at der fra 1877 af skal ialtsald i de sidste 5 Aar ophøre at ske noget Udfrø paa Statsgjælden, og vi skulle tilige, hvad jeg strax skal komme til, opgive enhver som helst Fremgang paa Statsbudgettet. Ligeoverfor mine Indvendinger mod denne Politik sagde den ærede Conseilspræsident, at jeg ikke havde bevist, at denne Fremgangsmaade var upraktisk. Jeg tror, at jeg med tydelige Tal for den ærede Conseilspræsident har godtgjort dette, men den ærede Conseilspræsident har ikke engang gjort noget Forsøg paa at bevise, at den Fremgangsmaade, som han vil anbefale, var praktisk. Naar den høitærede Conseilspræsident ligeoverfor min Argumentation mente, at jeg havde maattet tage min Tilflugt — som han udtrykte sig — til at regne Udfrøene paa Statsgjælden med til de ordinære Udgifter, for at faae den Balance, som vi fik, og at jeg derved havde opstillet noget ganske Nyt, saa har den ærede Conseilspræsident ikke Ret deri. Det er i en Række af Aar fra min Side ialtsald fremstillet som en naturlig og nødvendig Fordring, og jeg tror ogsaa, at det i den Henseende har faaet Sanktion, jeg antager fra kompetent Side, at en saadan Fordring er i høi Grad politisk og finantsielt berettiget. Den ærede Conseilspræsident antydede dernæst, at Tanken om at stifte ny Gjæld ikke var ham fremmed. Vi have fra vor Side ikke tvængt dybt ind paa dette Spørgsmaal, men det har været vor Opfattelse, at vi ikke i Tid er de nuværende paa nogen Maade maatte komme til at stifte en virkelig ny Gjæld, medens vi vel have kunnet tænke os Muligheden af, at man som Forskud paa de nye Skatteindtægter, som vi have fordret, kunde anvende en Fremgangsmaade, hvorved man stiftede en midlertidig Gjæld, som altsaa kun fik et Forskuds Karakter. Men som sagt Tanken om Stiftelse af en virkelig Gjæld har maattet ligge os meget fjern. Dette er altsaa Regjeringens Finantspolitik. Naar jeg gaar videre og spørger, hvor de øvrige Reforme blive af under hele denne Betragtning, saa svarer den ærede Conseilspræsident med den Bemærkning, at Fordringen om en Lødsreform knyttes naturlig til Fordringen om en Indkomst- og Formuebeskatning, at det netop paa dette Punkt var naturligt at knytte de forskellige Reforme til hinanden. Dette synes dog i høi Grad paa-faldende. For nogle Aar siden blev det netop fra vor Side gjort gjældende, at Reforme i Lødsbeskatningen skulde gaa jævnsides med og dækkes af en Formue- og Indkomstskat. Da dette stille-